

(1889. szeptember 23., Gyula - 1979. augusztus 24., Gyula)

Múzeum- és iskolaigazgató, az utolsó polihisztorok egyike. Kiváló helytörténész volt a fogalom teljes komplexitásában: egyszerre volt régész, nyelvész, etnográfus, numizmatikus, művészet-, művelődés- és irodalomtörténész, levéltáros és muzeológus. Jellegzetes gyűjtő alkat volt, aki a népélet minden területével foglalkozott. Figyelme először csak szülővárosára, Gyulára, később az egész megyére, sőt nyelvészeti szempontból az egész magyarságra kiterjedt. Érettségije (1917) után hadifogságba esett, s csak 1919-ben szabadult. Magyar-német szakosként a gyulai polgári fiúiskola tanára, majd igazgatója lett. 1928-ban vette át a múzeum vezetését, s azt a kor színvonalára emelte. 1930-ban átköltöztette az újonnan épült polgári fiúiskola földszinti helyiségeibe. Az általa rendezett kiállítást a vidéki múzeumok legjobbjai között tartották számon. Gyulai Dolgozatok címen kiadványsorozatot szerkesztett, a múzeumot tudományos műhelyé alakította. A városban és környékén több ásatást végzett. 1944-ben ismét kivitték a harctérre, s újabb hadifogságából csak 1947-ben tért haza. Közben a múzeum gyűjteményének legértékesebb részét széthordták. Az államosítás (1949) után megfosztották igazgatói állásától. Tanárként, szakfelügyelőként és helytörténeti kutatóként azonban tovább dolgozott.

